

BEKÖSZÖNTŐ

A SIKLÓSI KATOLIKUS PLÉBÁNIA TÁJÉKOZTATÓJA

Dr. Bán Endre atya 1934. június 1.-én született Marcaliban.

A földi életből 1995. július 24-én távozott. Éppen Szombathelyen tartott lelkigyakorlatot.

Az idei esztendőben már 21 éve annak, hogy Bán atya, aki a Piusz templom plébánosa, a Pécsi Egyházmegye Általános Helynöke, valamint a Pécsi Hittudományi Főiskola és Papnevelő Intézet rektora is volt, eltávozott az „Atyai Házba”. Az Irgalmasság Évében szeretnék visszaemlékezni személyére, kedvességére, szeretetére.

Mindannyiunk lelki épülésére az utolsó plébánosi prédikációját választottam ki, amely csaknem 23 évvel ezelőtt hangzott el a szószékről, de azt hiszem, ma is nagyon aktuális.

Az utolsó plébánosi prédikáció a Piuszban, 1993. augusztus 29.

„Kedves jó Testvérek!

Amikor az Úr Jézus a kereszthordozásról beszél, akkor nem azt akarja mondani, hogy az egész életünk kereszthordozás. Sokszor megvádolnak bennünket, hogy a keresztény ember mindig az áldozatról beszél, megrontja az emberek ünnepét a kereszt emlegetésével. Hiszen Jézus sem egész életében hordta a keresztet, tehát nem így kell látnunk az ő szavait. De nem is kirándulásra hív meg minket Jézus. A fiatalok az életet sokszor szórakozásnak tekintik és amikor nem lesz szórakozás, akkor csalódottak lesznek, letörnek.

Többször így válnak el a fiatalok: „Én azt hittem, hogy a házasság olyan gyönyörű, de csalódtam.” Sokszor erőlködnek, hogy az iskolába bekerüljenek, és amikor bekerülnek, nem tanulnak. „Mert hát én azt hittem, hogy ez sokkal élvezetesebb.”

Isten nem kirándulásra, Isten az életre hívott meg minket. És az élet határtalanul gazdag, széles valóság, amit egy élet során megnyit számunkra. És amikor végigjárjuk ezt az életutat, akkor a keresztekkel is találkozunk, s ezek is hozzájárulnak ahhoz, hogy az életünk során egyre érettebb emberek legyünk.

Ahogy mondtam, nem kirándulásra hív minket az Úr, mert a kirándulásra elmegy az ember, aztán este visszajön ugyanúgy ahogy elment, csak éppen megfáradt. De az Úr nem akarja, hogy az életbe egyszerűen csak belefáradjunk, s azok maradjunk akik voltunk. Ő maga is kisgyerekkortól végigjárta, végigélte az életet, a maga teljes gazdagságában. Testvérek az élet-ha tényleg vállaljuk- akkor megérlel bennünket. Ebben az érlelési folyamatban a kereszteknek is megvan a maguk helye. Jézus tehát nem azt mondja, hogy keress magadnak egy keresztet, de azt mondja: vedd fel a keresztedet, ami az életedhez hozzátartozik, amit talán te kerestél magadnak.

De amikor eljön a kereszt, ne essél pánikba, ne törj le, ne okolj másokat, hanem próbáld elfogadni a keresztet, akkor meglátod, hogy a kereszt nem ellenfél. Egy pap mesélte, hogy Medjugorjében járt. A szobában ahol a látnokok találkoztak Máriával, csak néhány embert engedtek be, a helyszűke miatt, általában egyházi személyeket, súlyosabb betegeket. Ahogy a jelenés folyt egyszercsak egy beteg apáca odakiáltott az egyik látnoknak: „Mond meg Máriának, hogy gyógyítson meg!” Mindenki figyelt és látták, hogy Vicka kiesett a révületből, ránézett a beteg apácára, aztán újra folytatta a kommunikációt Szűz Máriával. Egy idő múlva megint ránézett a beteg apácára és azt mondta: „Nem fogsz meggyógyulni!” És akkor már mindenki feszülten figyelt és látszott ennek a beteg apácának az arcán a düh, hogy ő most betegen vállalta ezt az áldozatot és nem hallgatja meg az ő kérését. Így volt ez pár másodpercig, utána egyszercsak lehajtotta a fejét, mintegy megadta magát, utána békeesség költözött az arcára. Kedves Testvérek, ez amiről itt beszéltünk, amikor eljön a kereszt az életünkbe, akkor ne veszítsük el a fejünket, akkor fogadjuk úgy, hogy Isten küldte. Nem értelmetlenül került az életünkbe, próbáljuk ezt az értelmet vállalni, megérteni, gondozni. Valóban megérlelődünk, ha vállaljuk a keresztünket. Egy másik paptársamtól hallottam, hogy kórházban volt betegeknél, amikor belépett a kórterembe, föltűnt neki az egyik ágyon egy idős bácsi, aki nagyon kedves, mosolygós arccal beszélgetett a feleségével. Ő előbb a másik betegekhez ment, a végén volt az öregúr, amikor odaért, kérdezgeti a bajáról, ez odafordult és akkor vette észre, hogy ez az öreg vak. Nem látta pontosan, kivel beszél, csak a hang irányába nézett. Kicsit beszélgettek s föltűnt, hogy milyen derűs, szinte vidáman beszélget a bajáról, a vakságról pedig ezt mondta: „Az orvosok azt mondják, hogy én százszázalékos

vak vagyok, ez nem igaz, 33 százalékos vak vagyok. Látom a múltat, nem látom a jelent és látom a jövőt." Ez olyan szép volt, a papot is megfogta, hogy amit ez az ember a múltjában látott, az már mind benne él. A jelenben nem lát, de hívő emberként tudja, hogy Isten országában újra látni fog. Látom ezt a szép jövőt és azt a szebbet, ami rám vár,- ide jutott el ez az ember a vakság keresztje által, amit el tudott fogadni Isten kezéből. Mert hiszen az Úr nem azt mondta, hogy vedd föl a keresztet, aztán menj magad. „Vedd föl a keresztet és kövess engem!” Tehát tulajdonképpen mi, amikor vállaljuk a keresztünket, akkor Jézus nyomában járunk és énnekem megvan a lehetőségem, hogy fogjam a kezét, hogy nézzem a példáját, hogy imádkozzam hozzá: „Uram, vezess egyre előre!” Nem az a fontos, hogy rajtam van a kereszt, hanem hogy előre tartok. Ez a vak ember sem tartotta magát szerencsétlennek. Ő nem szerencsétlen, ő ugyanaz az ember, aki volt, most van egy keresztje, amit visz. És hogyha így fogadjuk be életünkbe a keresztet, akkor nemcsak hogy bírni fogjuk, de soha nem látott mélységeket fedezzünk fel benne, és talán éppen ebben teljesedik be az életünk. Tegnap ünnepeltük Szent Ágostont. Tudjuk, hogy nagyon kanyargós úton talált rá Istenre: Kicsapongó életet élt, beképzelt volt, szektás volt egy időben, hitetlen volt, és amikor édesanyja, Szent Mónika minduntalan próbálta figyelmeztetni, menekült az anyja elől. Észak-Afrikából egészen Észak-Itáliáig menekült, az anyja meg ment utána. Milánóban történt, hogy Ágoston, aki akkor már majdnem negyven éves volt, megtért. Éspedig nemcsak úgy látszatra, hanem tényleg egész szívvel odaadta életét Istennek. És akkor az édesanyja-húsz évig hordozta azt a keresztet, hogy a fia rossz úton jár, hogy a fia szerencsétlenné teszi magát-megtapasztalta, hogy nem hiába hordozta. És akkor készültek haza délre és amikor Ostiába, a kikötőbe értek, ezt mondta: - Fiam én ezt kértem egy életen át Istentől, Ő bőségesebben meghallgatta imámat, mint ahogy én azt elképzeltem. Minek éljek én? Életem teljes lett.- És akkor ágyának esett, pár napi gyengélkedés után csendesen elment.

Testvérek az ő életében teljesen megvilágosodik, hogy az, aki így hordozza keresztjét, soha nem sejtett áldást szerez mások számára, hiszen Szent Ágoston nemcsak egyénileg lett egy csodálatos szent, hanem írásaival számtalan emberen segített a történelem folyamán. Szent Ágoston az egyik ma is legtöbbet olvasott lelki író. Csodálatos mélységeket rejt...

Tehát az édesanya keresztelhordozásával ajándékozta nekünk Szent Ágostont.
Kérjük az Urat, hogy mi is tudjuk a keresztjeinket a jövőben ezzel a lélekkel hordozni. Amen"

(A prédikációt a Bán Endre emlékkönyv 180-182. oldalán találhatjuk meg.)

Dohány Zoltán

Egy jó tanács

Egy férjes asszony tanácsot kért a bölcs embertől: Nagy gondban vagyok a férjemmel, kérem, segítsen. Este, amikor hazajön, pillanatok alatt felidegesíti magát, és mást sem csinál csak veszekszik .

Egyszerű eset – mondta a bölcs férfi.

Kérem, mondja meg, mit kell tennem.

Minden este, amikor tudja, hogy férje hamarosan megérkezik, vegye be ezt a négy piros tablettát, egyiket a másik után. Jól jegyezze meg, nem egyszerre, hanem külön-külön.

Ami még nagyon fontos, nagyon lassan szopogassa el azokat.

Egy hét múlva az asszony visszatért tanácsadójához, beszámolt az eredményről.

A tabletták csodálatosak! Kérek még egy dobozzal. Mióta szedem, nincsen vita közöttünk, amikor a férjem megérkezik.

Bruno Ferrero nyomán

„Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

(Máté evangéliuma 22. fejezet 37. vers)

Már sokszor gondolkodtam azon, hogy Isten miért kér tőlünk ilyen lehetetlen dolgot; Szeresd az Urat! Szeressétek egymást! Szeressétek ellenségeiteket! Mert hát, ki tud parancsra szeretni? Aztán rá kellett jönnöm, hogy az az érzés, amit mi szeretetnek nevezünk, köszönő viszonyban sincs Jézus önfeláldozó szeretetével. Őszintén be kell vallanunk, mi csak azt szeretjük, aki, vagy ami önző lényünket simogatja. A ma örömhíre azonban az, hogy a szeretni nem tudás betegségéből van gyógyulás! Istennek az önzésre van ellenszéruma! Csakhogy ez kissé keserű, mint minden más gyógyszer.

Gyökössy Endrét egyszer egy asszony kereste fel, azzal, hogy nem tudja szeretni az édesanyját. Próbálta túrni, elhordozni a bántásokat, még imádkozott is, de az a meleg érzés, amire várt csak nem jött. Végül már az imádsággal is felhagyott, mert úgy látta értelmetlen. Bandi bácsi erre ezt kérdezte: "– Ha most orvos lennék és receptet írnék, biztos gyógyszert a gyűlölet és egyéb betegségei ellen, kiváltaná? – Kiváltanám. – Bevenné? – Bevenném. Akkor ott van papír, meg toll, diktálnék egy receptet. Írja? – Írom.

Tessék: hétfőn reggel mosolyogva köszöntöm őt és megkérdezem, hogy aludt.

– Kedden: kitakarítom az ő szobáját is.

– Szerdán: két szelet süteményt hozok neki. – Írja csak, írja.

– Csütörtökön: elhívom sétálni, hazafelé pedig kérdezgetek és hagyom őt – csak őt – beszélni.

-Pénteken: megkérem, hogy zongorázza el azt a dalt, amit gyermekkoromban szokott. – Már évek óta nem zongorázik. – De kérnie szabad.

-Szombaton: megkérem, hogy segítsen jó túrós gombócot főzni, mert azt ő jobban tudja.

-Vasárnap: bemegyek a szobájába, amikor lefeküdt, betakargatom és megcsókolom. Pont. Ismeri ezt a zenei kifejezést? Da capo al fine? Elejétől végig. Nos, a következő héten ugyanígy vagy hasonlóan: da capo al fine s egy hét múlva felkeres és megbeszéljük a többit.

– A csókot is kell? – Igen. – Jaj! – Miért, jaj? – Mert évek óta nem csókoltam meg. –

– Vállalja ezt a hetet így? – Megkísérlem. – Isten segítse. Várom.

Nem jött. Hetekig nem jött. De egy hétfőn, kora reggel telefonált. Sírva: – Mikor tegnap ismét betakartam, az én hideg és kemény anyám felült az ágyban, és magához ölelte a fejem, és éreztem, hogy könnyes a szeme és azt mondta: – De jó vagy mostanában hozzám. – Akkor, évek óta először, éreztem, hogy szeretem az anyámat."

(Gyökössy Endre - A recept)

Isten szeretet receptje ott van a kezedben!

Augusztusi programjaink:

Augusztus 4. Csütörtök	6 órakor Szentmise az Oltáriszentség tiszteletére. 24 órás szentségimádás a siklói templomban.
Augusztus 5. Péntek	6 órakor Litánia és szentségbetétel a templomban. 18 óra Szentmise a rózsafüzér társulat élő és elhunyt tagjaiért.
Augusztus 6. Szombat	15 órakor Imaóra a siklói templomban. 16 órakor Szentmise a fatimai Szűzanya tiszteletére. A szentmise után agapé a sekrestyében.
Augusztus 7. Vasárnap	16 órakor Szentmise Kisharsányban. 16 óra 30 perckor Rózsafüzér titokcsere és szentségimádás.
Augusztus 11. Csütörtök	18 óra 45 perckor Filmvetítés a plébánián.
Augusztus 14. Vasárnap	16 órakor Gyerekmise a siklói templomban.
Augusztus 15. Hétfő	NAGYBOLDOGASSZONY PARANCSOLT FŐÜNNEPE 8 óra 30 perckor Szentmise a siklói templomban. 11 óra 30 perckor Ünnepi szentmise Nagyharsányban. 18 órakor Szentmise a Várkápólnában.
Augusztus 20. Szombat	Szent István Király, Magyarország Fővédőszentje, Főünnep 8 óra 30 perckor Ünnepi Szentmise a siklói templomban. 18 órakor Szentmise a siklói templomban.
Augusztus 21. Vasárnap	15 órakor Szentmise Nagytótfaluban.
Augusztus 27. Szombat	10 órától 12 óráig Nikodémus óra a templomban. Schraub Ádám vémenői plébános úr lesz a vendégünk. 15 óra 30 perctől Imaóra a templomban.
Augusztus 28. Vasárnap	16 órakor Szentmise Kistapolcán. 18 órakor Újmise Siklóson.

Augusztusi imaszándékok:

Egyetemes: Hogy a sport alkalom legyen a népek közötti testvéri találkozásra, és hozzájáruljon a világ békéjének ügyéhez.

Evangelizációs: Hogy a keresztények az Evangélium követői legyenek, tanúságot téve a hitről, a becsületességről, és a felebaráti szeretetről.

